ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Πρόσωπα : *Ὁ Κος καὶ ἡ Κα Λωρέν, ὁ Τοτόρ, ὁ Τουτοὺρ καὶ ὁ Ριρί.*

(Στὸ σπίτι τοῦ μεγαλοπαντοπώλου κ. Λωρέν. Ὁ Κος καὶ Κα ἡ Λωρὲν ἀποφασίσανε, σήμερα Κυριακή, νὰ κάνουν ἕνα γῦρο στὸ Μπουᾶ ντὲ Μπουλὸν μ' ἀμάξι μαζὺ μὲ τὰ τρία παιδιά τους. Ἔχουν ἤδη στείλη τὴν ὑπηρέτρια νὰ φωνάξῃ ἑνὸς ἀμαξᾶ. Ὁ Κύριος ἀναπαυτικὰ ξαπλωμένος ὀ' ἕνα φαρδὺ φωτέϊγ, ρουφάει ἡδονικὰ τὸ τσιγάρο του.

Ἡ κυρία ἀποτελειώνει τὸ κούμπωμα τῶν γαντιῶν της. Ὁ Τοτόρ, *(δεκάξη χρόνων)*, ὁ Τουτοὺρ *(δεκοπέντε)* καὶ ὁ Ριρὶ *(δεκατεσσάρων)* *ἔχουν στήσει καυγᾶ...)*

Τοτόρ.— Ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι !

Τουτούρ.— Καὶ γὼ σᾶς λέω ὄχι καὶ πάλιν ὄχι !

Ριρί.— Καὶ γὼ δὲν δέχουμαι νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος !

Τοτόρ.— Ἐξ ἄλλου τὴν τελευταία φορὰ ποῦ εἴχαμε πάει περίπατο μὲ τὴν ἄμαξα ἐγὼ εἶχα κάτσει κοντὰ στὸν ἀμαξᾶ !... Καθένας μὲ τὴ σειρὰ του !...

Τουτούρ.— Ἐγὼ δὲν δέχουμαι νὰ καθήσω κεῖ πάνω.

Ριρί.— Οὔτε καὶ γώ !...

Τοτόρ.— Θὰ σοῦ τὴν ἀστράψω ! Ἄκουσες ;

Τουτούρ.— Πάρε τὰ μοῦτρα σόυ...

Τοτόρ.— Εἶσαι μὲ τὸ μέρος του ;

Τουτούρ.— Ναῖσκε !

Ριρί.— Εἴμαστε δυὸ καὶ θὰ σὲ δείρουμε !

Κα Λωραίν. *(Ἐρεθισμένη στὸν ἄνδρα της).*— Μά, ἐπὶ τέλους, Πέτρο, μπῆξε τους μιὰ φωνὴ νὰ πάψουνε τὸ θόρυβό τους. Εἶναι ἀνυπόφοροι !

Κος Λωρέν. *(Στὴ γυναῖκα του).*— Τί θὲς νὰ τοὺς κάμω ; Πρέπει ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς τους νὰ καθήσῃ πλάϊ στὸν ἀμαξᾶ. Μήπως νόμισες πῶς θὰ καθήσω ἐγώ ;... Ἐμπρὸς ὅμως, ἂς πηγαίνουμε...

***

(Στὸ δρόμο. Ἕνα ἀμάξι σταματᾶ μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ Λωρέν. Ὁ ἀμαξᾶς ντυγκλαρᾶς μὲ μουστάκες, ἄγριες, ἀπαίσιος ! Ἡ οἰκογένεια Λωρέν, βγαίνει στὴν πόρτα.)

Ὁ Πατέρας.— Ἐμπρός ! ποιὸς θ' ἀνέβῃ πλάϊ στὸν ἀμαξᾶ ;

Τὰ παιδιά.— Ὄχι ἐγώ !— Οὔτε ἐγώ !— Μὰ οὔτε κι' ἐγώ !

(Ὁ κ. Λωρὲν ἀρχίζει νὰ θυμώνῃ.)

Ἡ κ. Λωρέν.— Ἔ, τότε... ἀφοῦ εἶναι ἔτσι... θ' ἀνέβω ἐγώ !

Ὁ κ. Λωρέν.— Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω.

Ἡ κ. Λωρέν.— Καὶ γιατὶ παρακαλῶ ;

Ὁ κ. Λωρέν.— Εἶναι ἐξευτελιστικό. Δὲν πρέπει...

Ἡ κ. Λωρέν.— Μπᾶ ! Καὶ τὴν ἄλλη Κυριακὴ ποὺ πήγαμε μὲ τὸ ὠτὸ πῶς στριμώχτηκε ἡ ἀφεντιά σου πλάϊ στὴ σωφὲρ καὶ τῆς ἔκανες γλυκὰ μάτια ; Ἔ ;...

Ὁ κ. Λωρέν.— Γυναῖκα, πρόσεξε... *(Στὸ Ριρί.).*— Ἐμπρὸς ἀνέβα σὺ ἐπάνω στὸν ἀμαξᾶ.

Ριρί.— Ὄχι, ὄχι, ὄχι !...

Λωρέν.— Θὰ σοῦ ξεκολλήσω τ' αὐτιά ! Ἐμπρός, εἶπα ν' ἀνέβῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς σας....

(Τὰ παιδιὰ ἀρχίζουν νὰ ψιτοκλαῖνε.)

Ἡ κ. Λωρέν.— Θεέ μου ! δὲν βαστῶ πειά. Γινήκαμε θέατρο στὴ γειτονιά. Θ' ἀνέβω ἐγώ, τὸ εἶπα καὶ θὰ τὸ κάμω !

(Ὁ ἀμαξᾶς τὴν κυττάει περιπαθῶς καὶ τῆς κάνει θέσι.)

Ἡ κ. Λωρέν.— Χόπ ! Ἀνέβηκα ! Ἐμπρός, ἐλᾶτε...

Ὁ κ. Λωρέν.— Γυναῖκα κατέβα κάτω ἀμέσως.

Ἡ κ. Λωρέν — Δὲν κατεβαίνω. Δὲν θὰ σοῦ γίνῃ τὸ χατῆρι.

Ὁ κ. Λωρέν.— Ἀμαξᾶ, κατέβασέ την γρήγορα κάτω.

Ὁ ἀμαξᾶς.— Δὲν μπορῶ, κύριε, τί λέτε ; Δὲν εἶναι δική μου δουλειὰ αὐτή.

Τὰ παιδιά.— Μπαμπᾶ, ἄφησέ την, ἄφησέ την...

Ὁ κ. Λωρέν.— Τὸν κακό σας τὸν καιρό. Σκασμός ! *(Στὴ γυναῖκα του).*— Μελανία, κατέβα κάτω. Θὰ θυμώσω !

Ἡ κ. Λωρέν.— Μὴ μὲ σκοτίζῃς.

Ὁ κ. Λωρέν.— Μελανία, θὰ γίνῃ πατιρντί.

Ἡ κ. Λωρέν. *(Στρέφουσα τὰ βλέμματα πρὸς τὸν οὐρανόν).*— Θεέ μου ! Τί ζηλιάρης ! Τί βλάκας !...

Ὁ κ. Λωρέν. *(Τὴν ἁρπάζει ἀπ' τὸ φουστάνι).*— Κάτω ἀμέσως !

Ἡ κ. Λωρέν.— Ὄχι, ὄχι, ὄχι !

Τὰ παιδιά.— Μὴ κατεβαίνεις, μαμμᾶ.

Ὁ κ. Λωρέν.— Ἔ λοιπὸν νά !.... *(Τραβάει μὲ φόρα τὸ φουστάνι καὶ ἡ κ. Λωρὲν γρεμίζεται στὸ πεζοδρόμιο ! Φωνές, κλάματα, κακό. Ἡ κ. Λωρὲν βγάζει ἀφρούς, τινάζεται σᾶν ψάρι. Τὰ παιδιὰ κλαῖνε. Ὁ κ. Λωρὲν βλαστημάει. Ἡ γειτονιὰ εἶναι ἀνάστατη. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀναμπουμπούλα ὁ ἀμαξᾶς κατεβαίνει ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ στέκεται μπρὸς στὸν κ. Λωρὲν ἀπειλητικός.)*

Ἀμαξᾶς.— Πληρώστε μου, παρακαλῶ, τὴν καθυστέρησι.

Ὁ κ. Λωρέν.— Δὲν σοῦ πληρώνω τίποτε. Γκρεμίσου ἀπὸ μπροστά μου. Ἐσὺ φταῖς, ἄχρεῖε !...

(Τὰ παιδιὰ κλαῖνε ἐξακολουθητικῶς. Ἡ κ. Λωρὲν τινάζει τὰ πόδια της καὶ μουγγρίζει ! Ὁ κ. Λωρὲν ἔχει ἁρπάξει τὸν ἀμαξᾶ ἀπὸ τὸ λαιμό ! Καταφθάνει ἡ ἀστυνομία !...)

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ τμῆμα ! **Μετάφρ. Ποέτα**

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΝΤΓΚΑΡ ΠΟΕ

Η ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Ἀκοῦτε τὰ ἕλκυθρα μὲ τὶς καμπάνες— ἀσημένιες καμπάνες ! Ποιὸν κόσμο χαρᾶς μηνάει τάχα ἡ μελωδία τους ! Πῶς χτυπᾶν, χτυπᾶν, χτυπᾶν στὸν παγωμένο ἀέρα τῆς νυχτός ! Ἐνῶ τᾶστρα σκορπισμένα ἀπάνω στοὺς οὐρανοὺς ἀχτινοβολᾶν μὲ κρυστάλλινο φέγγος· κρατᾶν χρόνο, χρόνο, χρόνο σ' ἕνα Ρουνικὸ ρυθμό, μέσα στὰ κουδουνίσματα ποὺ τόσο μελωδικὰ χύνονται ἀπ' τὶς καμπάνες, καμπάνες, καμπάνες, ἀπ' τὸ βόμβο καὶ τὸν κρότο ὅπου κάνουν οἱ καμπάνες !

Ἀκοῦτε τὶς γλυκὲς γαμήλιες καμπάνες — χρυσὲς καμπάνες !

Ποιὸν κόσμο εὐδαιμονίας μηνάει τάχα ἡ μελωδία τους ! Στὸ βαλσαμωμένο ἀέρα τῆς νυχτὸς πῶς χύνεται ἡ χαρά τους ! Ἀπ' τὶς χρυσοφτέρουγες νότες ποὺ σβήνουν μιὰ μιά, ὅλο ἁρμονία, ὦ τὶ γλυκοστάλαχτο τραγούδι ξεχύνεται πρὸς τὸ τρυγόνι ποὺ τ' ἀκούει, ἐνῷ γλυκοκοιτάζει τὸ φεγγάρι.

Ὦ ! μέσα ἀπὸ τὶς ἠχηρὲς σπηλιὲς ποιὰ βαρειὰ πλημμύρα εὐφωνίας ξεχύνεται.

Πῶς δυναμώνει, πῶς λιγοστεύει μέσ' στὸ διάστημα ! Πόσες ἐκστάσεις χαρᾶς διηγεῖται, ποὺ βγαίνουν μέσ' ἀπ' τὸ κύλισμα καὶ τὸ ταλάντεμα, τὸ ρύθμισμα καὶ τὸ νανούρισμα ποὺ κάνουν οἱ καμπάνες.

Ἀκοῦτε τὶς βαρειὲς καμπάνες τοῦ κινδύνου— μπροὐντζινες καμπάνες ! Ποιὰν ἱστορία φρίκης διηγεῖται τώρα ἡ ταραχή τους. Ἐτρόμαξαν πάρα πολύ, ἔφριξαν καὶ νὰ μιλήσουν δὲ μποροῦν, κραυγάζουν μόνο, κραυγάζουν χωρὶς χρόνο, χωρὶς ρυθμὸ σὲ μιὰ πολυθόρυβη κραυγὴ οἴκτου πρὸς τὴ φωτιὰ ποὺ ἀνεβαίνει ψηλότερα, ψηλότερα, μὲ ἀποφασιστικὴ προσπάθεια τώρα ν' ἀνέβῃ ἢ ποτὲ πιὰ πρὸς τὴν ὠχροπρόσωπη σελήνη. Ὦ, καμπάνες, καμπάνες, καμπάνες, ποιὰ ἱστορία ἀπελπισίας διηγεῖται ὁ φόβος σας ; Πῶς τσακίζωνται, καὶ συγκρούονται καὶ οὐρλιάζουν. Ποιὰ φρίκη ξεχύνεται ἀπ' αὐτὲς στὰ στήθη τοῦ ἀέρος ποὺ πάλλει ! Καὶ ἡ ἀκοή μας διακρίνει ἀπ' τὸ ἀπήχισμα καὶ τὸ κουδούνισμα, τοῦ κινδύνου τὴν ἄμποτι καὶ τὴν παλίρροια.

Καὶ μᾶς λέει μ' ἀκρίβεια, μέσα στὸ μάλωμα καὶ τὸ ἀλληλοσκότωμα πῶς ὁ κίνδυνος βυθίζεται καὶ ὑψώνεται, ἀπ' τὸ βύθισμα καὶ τὸ ἀνέβασμα, ἀπ' τὸ σβύσιμο καὶ τὸ ξάναμα, ἀπ' τὴν κραυγὴ κι' ἀπ' τὴν κλαγγὴ ποὺ κάνουν ἡ καμπάνες.

Ἀκοῦτε τὶς νεκρικὲς καμπάνες— σιδερένιες καμπάνες! Ποιὸν κόσμο σοβαρῶν σκέψεων ἡ μονωδία τους ἀναδεύει ! Στὴ σιωπὴ τῆς νυχτὸς πῶς τρέμουν μὲ φρίκη στὴ μελαγχολικὴ ἀπειλὴ τοῦ τόνου των, γιατὶ κάθε ἦχος ποὺ βγαίνει ἀπ' τὴ σκουριὰ ποὺ εἶνε μέσα στοὺς λάρυγγές των εἶν' ἕνα κλάμμα. Καὶ οἱ ἄνθρωποι— ἆ, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ποὺ κάθονται ψηλὰ στὸ καμπαναριὸ μοναχοὶ καὶ χτυπᾶν αὐτὸ τὸ μονότονο ἦχο καὶ χαίρουν κυλῶντας ἀπάνω στὴν ἀνθρώπινη καρδιὰ ἕνα βράχο, αὐτοὶ δὲν εἶνε οὔτε ἄντρες, οὔτε γυναῖκες —αὐτοὶ δὲν εἶνε οὔτε ἄνθρωποι, οὔτε ζῶα— εἶνε Βρυκόλακες ! Καὶ ὁ Βασιλιάς τους αὐτὸς χτυπᾶ καὶ τονίζει καὶ ρυθμίζει καὶ χτυπᾶ ἕναν παιᾶνα μὲ τὶς καμπάνες καὶ χορεύει καὶ βρυχᾶται κρατῶντας χρόνο, χρόνο, χρόνο σ' ἕνα Ρουνικὸ ρυθμό, στὸν παιᾶνα ὅπου βγάζουν οἱ καμπάνες.

Κρατᾶ χρόνο, χρόνο, χρόνο, σ' ἕνα Ρουνικὸ ρυθμὸ στὴν τρομούλα καὶ στὸ κλάμα ὅπου βγαίνει ἀπ' τὶς καμπάνες !

Κρατᾶ χρόνο, χρόνο, χρόνο, καθὼς χτυπᾶ, χτυπᾶ, χτυπᾶ τοῦ θανάτου τὴν ὡδὴ σ' ἕναν εὐτυχῆ ρυθμό.

Κρατᾶ χρόνο, ἀργὸ χρόνο, στὸ χτύπημα, στὸ νεκρικὸ χτύπημα, στὸ θανάσιμο κλάμα, στὸ στεναγμὸ καὶ στὸ βογκητὸ ποὺ βγαίνει ἀπ' τὶς καμπάνες.

ΤΑ ΛΑΠΩΝΙΚΑ ΛΙΚΝΑ

Εἶνε περίφημα τὰ λίκνα τῶν Λαπώνων. Ὁ Μισελὲ εἶπε κάποτε γι' αὐτά : «Ἡ Λαπωνία μιὰ μόνο τέχνη ἔχει, ἕνα καλλιτέχνημα, τὰ λίκνα». Τὰ Λαπωνικὰ λίκνα εἶνε συγχρόνως σκεῦος, ἔνδυμα καὶ φωλεά. Κατασκευάζονται ἀπὸ ἐλαφρὸν ξῦλον καὶ καλύπτονται μὲ δέρμα· ἔχουν σχῆμα ὑποδήματος. Ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ νηπίου ὑπάρχει ἕνα περικάλυμμα τὸ ὁποῖον τὸ προασπίζει χωρὶς νὰ τὸ στενοχωρεῖ. Κατὰ τὰ μακρὰ κυνήγια, στὰ ὁποῖα οἱ Λαπωνίδες παρακολουθοῦν τοὺς συζύγους των, φέρουν μαζί των εἰς τὰ νῶτα των τὰ λίκνα των, ὅταν δὲ οἱ κυνηγοὶ σταματοῦν τὰ κρεμᾶνε εἰς τὰ δένδρα, οὕτως ὥστε αἰωρούμενον τὸ νήπιον δὲν αἰσθάνεται ὅτι δὲν εὑρίσκεται πλέον πλησίον τῆς μητρός του. Εἶνε ἀναπαυτικώτατα. Γύρω ἀπὸ τὰ λίκνα κρέμονται πολύχρωμα στολίδια καὶ μεταλλικὲς ἀλυσσίδες οἱ ὁποῖες μὲ τὸν κρότο τους διασκεδάζουν τὰ μικρά.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ

Τὰς τελευταίας ἡμέρας ἀνανέωσαν τὰς ἐγγραφάς των καὶ ἐνεγράφησαν οἱ κάτωθι συνδρομηταί μας;

Μάγδα Παπαμαρκάκη, Π. Ἀνδριτσόκης. Γ. Μακρῆς, Λένα Μαρκοπούλου, Ἀλ. Κολαξιζέλης, Ἀθηνὰ Βαρβαρήγου, Κωνστ. Κεφαπέτσης Χρ. Παπαθεοδώρου, Ν. Νικολακόπουλος, Κ. Σαμιωτάκης, Ἐλ. Περσίδης, Σ. Σεργιάννης, Φιλ. Σουκατζίδης, Ζαχ. Μπεντίλας, Εὐστρ. Βουλαλᾶς, Θεοδ. Γκάλης, Εὐάγγ. Παλαβῆς, Π. Μπαμπιολάκης, Χριστοφ. Γιαφέ, Μάχη Σταθεροῦ, Κ. Γιαννακάκης.